

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот, бр. 107

април 2008

Burden v. the United Kingdom - 13378/05

Judgment 29.4.2008 [GC]

Член 14

Дискриминација

Немање право на сестри кои живеат заедно на ослободување од данокот на наследство какво што уживаат сопружниците или граѓанските партнери што ќе надживеат: *нема повреда*

Факти: Согласно Законот за данок на наследство од 1984, данокот на наследство се наплаќа на ниво од 40% од вредноста на имотот на починатиот, над праг што се утврдува во годишниот буџет. Имотот што се пренесува од починатиот на неговиот/нејзиниот сопружник или „граѓански партнер“ (категирија воведена согласно Законот за граѓански партнерства од 2004 за двојки од ист пол, што не опфаќа членови на семејство кои живеат заедно), сепак, е ослободена од оваа давачка. Апликантите биле постари, немажени сестри кои цел живот живееле заедно, последните 31 година во куќа на која биле сосопственици, а изградена на земјиште наследено од нивните родители. Секоја од нив составила тестамент со кој го остават сиот свој имот на другата. Тие биле загрижени дека, кога едната од нив ќе умре, преживеаната ќе се соочи со висока сметка за данок на наследство – за разлика од преживеаниот од брак или граѓанско партнерство – и можеби ќе мора да ја продаде куќата за да ја плати обврската.

Во пресуда од 12 декември 2006 (види Информативна белешка бр. 92), Совет на Судот, со четири наспрема три гласа, го оставил отворено прашањето дали аликантите можеле да тврдат дека се во аналогна положба како двојка која е во брак или граѓанско партнерство, сметајќи дека секоја евентуална разлика во третманот е во секој случај објективно и разумно оправдана, имајќи ја предвид широката маргина на проценка што ја уживаат државите во сферата на оданочувањето.

Право: (а) *Прелиминарни приговори*

(i) *Статус на жртва*: Големиот совет повтори дека лицата имаат можност да сметаат дека закон ги крши нивните права ако се припадници на класа луѓе кои се под ризик законот директно да се одрази врз нив. Имајќи ја предвид нивната возраст, тестаментите што ги составиле и вредноста на имотот што го поседувала секоја од нив, апликантите покажале дека постои реален ризик дека, во релативно блиска иднина, една од нив ќе треба да плати значителен данок на наследство на имотот наследен од својата сестра. Во ваквите околности, тие можеле да тврдат дека се жртви на наводниот дискриминаторски третман.

(ii) *Исцрпување на домашните правни лекови*: Владата тврдела дека апликантите – кои не претрпеле обврска за закон на наследство – можеле да аплицираат пред домашните судови согласно Законот за човекови права, за декларација дека односното законодавство е некомпатибилно со право од Конвенцијата. Големиот совет забележал дека декларацијата би му дала дискреционо овластување на релевантниот владин министер да ја измени или дополни законската одредба што предизвикува повреда. Сепак, иако е вистина дека биле преземени чекори да се изменат или дополнат законите во сите случаи каде декларациите за некомпатибилност станале конечни, би било преурането да се смета дека процедурата обезбедила делотворен правен лек. Сепак, ова не ја исклучило можноста да има пракса на измени и дополнување на законодавството откако декларација ќе стане толку извесна во некоја точка во иднината што ќе создаде задолжителна обврска. Во ваквите околности, освен кога делотворен правен лек би предизвикал неопходност од досудување на обештетување, од апликантите прво би се барало да го исцрпат тој правен лек, пред да поднесат апликација пред Судот.

Заклучок: приговорите се отфрлени (едногласно).

(b) *Мериторност*: Односот меѓу браќа и сестри е квалитативно со поинаква природа од оној меѓу брачните двојки и хомосексуалните граѓански партнери според Законот за граѓански партнерства. Самата суштина на врската меѓу браќата и сестрите е крвното сродство, додека една од дефинирачките карактеристики на бракот или унијата според Законот за граѓанско партнерство е дека тие се забранети за блиски членови на семејството. Фактот што апликантите одбрале да живеат заедно сиот свој возрасен живот не ја менува суштествената разлика меѓу двата типа врски. Бракот дава посебен статус на оние кои стапуваат во него, а граѓанските партнерства покренуваат правен однос осмислен од Парламентот да коренсподира што е можно поблиску со бракот. Правните последици што двојките како во брак, така и во граѓанско партнерство изрично и намерно одбрале да ги снесат ги издвојуваат овие типови на врски од другите форми на заедничко живеење. Наместо должината или поддржувачката природа на врската, она што е детерминирачко е постоењето на јавен потфат, којшто со себе повлекува корпус на права и обврски од договорна природа. Отсуството на ваков правно обврзувачки договор меѓу апликантите ја прави нивната врска со заедничко живеење, без оглед на долготраењето, фундаментално различна од онаа на брачна двојка или двојка во граѓанско партнерство. Оттука, немало дискриминација..

Заклучок: нема повреда (петнаесет наспрема два гласа).

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.